

Uitgifte

Repertoriumnummer 24/ 12399	Afgeleverd aan	Afgeleverd aan
Griffienummer 24/	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:
Rolnummer		
Datum van uitspraak 28 juni 2024	Rechtsmiddelen	
Familiedossier nummer:	VERZET aangetekend op: AR-nr.: HOGER BEROEP/CASSATIE aangetekend op: Rolnummer hof:	

- ☒ Niet aan te bieden aan de ontvanger
- ☐ DABS ja
- ☒ DABS neen
- ☐ OM

Betekend bij exploot van Gdw.:

te

dd°

Uittreksel afgeleverd op

Aan BS

rechtbank van eerste aanleg
Antwerpen, afdeling Antwerpen

sectie familie- en jeugdrechtbank

vonnis

Aangeboden op
te ANTWERPENNiet te registreren
De e.a. inspecteur

Kamer AF9

Inzake:

A.I.

geboren te [Plaats] (België) op [datum] en wonende te [adres, BELGIË],

eisende partij

- in persoon ter zitting aanwezig en bijgestaan door Meester [naam] te [adres],

TEGEN:

T.M.

geboren te [Plaats] (Griekenland) op [datum] en wonende te [adres, BELGIË]

verwerende partij,

- verschijnt niet ter zitting, noch iemand voor haar

* * * * *

1. rechtspleging

Op 20 oktober 2021 heeft de rechtbank een verzoekschrift ontvangen van de Belgische Centrale Autoriteit bij toepassing van art. 1322 decies Ger.W. en art. 11 6. van Verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 (Brussel II-bis).

Op 28 oktober 2021 werden partijen verzocht om conclusies neer te leggen binnen drie maanden, waardoor de zaak aanhangig zou worden.

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van de volgende documenten die zich in het dossier van de rechtspleging bevinden:

- de conclusie van partij A.I., neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 26 januari 2022,
- de oproeping van partijen van 10 februari 2022.

Partijen werden vertegenwoordigd op de zitting van 22 december 2023.

Bij vonnis van 19 januari 2024 werden de debatten aanwezig. Op de zitting van 14 juni 2024 waren enkel vader en zijn raadsman aanwezig.

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

2. Situering en vorderingen

Partijen waren gehuwd te [plaats] (België) op [datum 2013]. Uit dit huwelijk werd een kind geboren:

- A.A., geboren te [Plaats] (Griekenland) op [datum 2016].

De ouders woonden lange tijd samen in België. Moeder ging naar Griekenland om te bevallen. Enkele maanden na de geboorte keerde moeder met de minderjarige terug naar België.

Op 27 juni 2017 reisde het gezin naar Griekenland. De terugkeer was volgens vader voorzien voor eind augustus 2017 maar moeder keerde niet terug met het kind. Zij verblijven vandaag nog steeds in Griekenland.

De familierechtbank te Tongeren oordeelde op 4 april 2018 op verstek dat het kind hoofdverblijf en inschrijving zal hebben op het adres van vader.

De echtscheiding tussen partijen werd uitgesproken op 9 april 2019 en werd definitief op 24 juni 2019.

Op 30 oktober 2020 vatte de FOD Justitie, Centrale Autoriteit België, de Centrale Autoriteit Griekenland met een verzoek uitgaande van vader, wonende te [adres] , met oog op de onmiddellijke terugkeer van het minderjarige kind A.A..

Op 29 juli 2021 wees de rechtbank van eerste aanleg te Korinthe het verzoek tot teruggeleiding af (**hierna: de Griekse weigeringsbeslissing**) , volgens de Centrale Autoriteit België onder meer op grond van artikel 3 en 13b van het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen zoals aangevuld door de Verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening nr. 1347/2000 (Brussel II bis), (**hierna Verdrag 1980**), en werd een omgangsregeling met vader bepaald in dat zelfde vonnis. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld. Het hof van Beroep te Nafplion velde een definitieve beslissing met arrest nummer 6/2023.

De zaak werd aanhangig gemaakt bij huidige rechtbank bij schrijven van FOD Justitie, Centrale Autoriteit, van 26 oktober 2021 op basis van artikel 1322decies §1 Ger.W..

Bij vonnis van deze rechtbank van 19 januari 2024 werden de debatten heropend met onder meer de vraag om standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de vordering.

Vader vordert in zijn conclusie van 13 juni 2024, samengevat:

1. Te zeggen voor recht dat het verzoek tot terugbrenging van het kind, ontvankelijk en gegrond is;
2. Dienvolgens te bevelen dat het kind dient te worden teruggebracht naar België en te worden ingeschreven op het domicilieadres van de vader, [adres] of enig ander adres waarop het domicilie van de vader in de toekomst zou gevestigd worden;
3. Ondergeschikt akte te verlenen van het aanbod van vader om bijkomende argumentatie en stukken bij te brengen;
4. In meer ondergeschikte orde, indien de Rechtbank van oordeel is dat het ouderlijk gezag niet exclusief aan hem kan worden toegekend, te zeggen voor recht dat het

ouderlijk gezag wordt uitgeoefend door beide ouders gezamenlijk;

5. In de meest ondergeschikte orde het meest uitgebreide omgangsrecht met het kind toe te kennen aan vader, meer bepaald omgangsrecht met overnachting in zijn (vakantie)verblijf in Korinthe of in enige andere plaats in Griekenland tijdens zijn verblijven in Griekenland meer bepaald gedurende zijn ganse verblijf, hetzij in de zomervakanties, hetzij tijdens de kerst- en paasvakanties, hetzij tijdens weekends; tijdens de volledige schoolvakanties, hetzij tijdens weekends.
6. Moeder te veroordelen tot de kosten van het geding en de rechtsplegingsvergoeding.

Moeder legt geen nieuwe besluiten neer en besluit in haar laatste conclusie van 31 maart 2022 tot afwijzing van de vordering van vader als zijnde ontvankelijk maar ongegrond en vordert de veroordeling van vader tot de kosten van het geding en de rechtsplegingsvergoeding.

3. Beoordeling

Ontvankelijkheid

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld of de vordering ontvankelijk is.

De rechtbank is van oordeel de Griekse weigeringsbeslissing zich (eveneens) steunt op art. 12 lid 2 Verdrag 1980 (mogelijke integratie van het kind). Weigeringen op basis van dit artikel geeft geen aanleiding tot een “tweede kans” procedure op grond van art. 11.6 Brussel II bis.

Naar oordeel van de rechtbank kan alleen na een weigering op grond van art. 13 Verdrag 1980 een “tweede kans” procedure ontvankelijk zijn onder Brussel II bis (en onder Brussel II ter (art. 29) is dit verder beperkt tot de weigeringen op grond van art. 13.1.b en 13.2, dus niet art. 13.1.a voor wat bijvoorbeeld berusting betreft).

De rechtbank te Korinthe besluit onder meer:

“Op grond van het bovenstaande is duidelijk dat er in dit geval uiteraard geen sprake kan zijn van een ongeoorloofde overbrenging uit België naar Griekenland en een ongeoorloofde niet-terugzending van het kind, in de zin van de voormelde bepalingen van het Haagse Verdrag, aangezien dit alles gebeurde met de toestemming van de eiser.

*Afgezien van de hierboven opgesomde feiten is voorts aangetoond dat er tussen het minderjarige kind van de partijen en zijn moeder, de verweerster, een bijzonder hechte band is ontstaan gezien de jonge leeftijd van het kind, maar ook aangezien de verweerster zich als enige bezighield met de zorg voor het kind, zowel tijdens de echtelijke relatie van de partijen als na de beëindiging van die relatie. Door een eventuele terugkeer naar België loopt het kind **een ernstig risico** om terecht te komen in een situatie met niet te overziene gevolgen voor zijn normale geestelijke en lichamelijke ontwikkeling, aangezien hij zich zou moeten aanpassen aan een land met een onbekende sociale omgeving, een onbekende taal en vooral andere levensomstandigheden.*

Rekening houdend met het bovenstaande en aangezien er geen bewijs is van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde niet-terugzending van het kind van de partijen door de verweerster, dient de terugkeer van deze laatste naar zijn vader, de eiser, in België niet te worden bevolen, aangezien er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 13 van het in het begin genoemde

Internationaal Haagse Verdrag, vermits de vader ermee had ingestemd dat het kind in Griekenland zou blijven en hij door zijn terugkeer een ernstig risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een geestelijk gevaar en in een ondragelijke toestand zou worden gebracht."

Bij arrest met nummer 6/2023 van 9 januari 2023 van het Hof van beroep te Nafplion (hierna "het Hof") werd het beroep van vader ontvankelijk verklaard maar als ongegrond afgewezen. Tegen dit arrest staan geen rechtsmiddelen meer open. De Griekse weigeringsbeslissing is dus definitief.

Het Hof motiveert dat de gewone verblijfplaats van het kind in België was. Op het moment dat moeder met het kind weigerde terug te keren naar België, op 28 augustus 2017, ving het onrechtmatig vasthouden van het minderjarige kind, in de zin van artikel 3 van het verdrag, van partijen aan. Vader heeft zich evenwel niet onmiddellijk naar de Centrale Autoriteit gewend om de onmiddellijke terugkeer van zijn kind te vragen op basis van artikel 12 lid 1 van het verdrag maar wendde zich tot de Belgische rechtbank. Het Hof is van oordeel dat dit gebeurde zonder wettelijke dagvaarding van moeder. Op 30 maart 2020 werd het verzoek bij de Centrale Autoriteit ingediend. Dit is volgens het Hof 31 maanden later en dus lang na het verstrijken van een jaar vanaf het begin van de onwettige achterhouding. Op het moment van de behandeling van de zaak is het kind **reeds volledig geïntegreerd in de Griekse samenleving**, aldus het Hof, zodat de terugkeer naar België niet kan worden gelast. Het Hof verwijst uitdrukkelijk naar artikel 12, lid 2 van het verdrag.

Verder wordt nog ten overvloede gesteld dat er *"een ernstig risico bestaat dat elke terugkeer van het minderjarige kind naar België hem zou blootstellen aan een intense psychologische toestand en met een onvermijdelijke ongewenste belemmering van zijn opvoedkundige ontwikkeling, en hem in een situatie zou brengen die voor het kind zelf ondraaglijk zou zijn, met name wat betreft emotionele en psychologische stress, juist vanwege zijn jonge leeftijd, zijn onbekendheid met de Vlaamse taal en het feit dat hij al bijzonder lang geen contact meer heeft met zijn verzoekende vader en diens familie, zodat hij in een onbekend land en bij onbekende verwanten terecht zal komen om zich aan te passen aan een andere sociale en opvoedkundige omgeving, een situatie die duidelijk niet in het belang van het kind is."*

De rechtbank kan zich in deze omstandigheid niet buigen over een "tweede kans" procedure. De vordering is onontvankelijk.

In die zin kan de rechtbank ook niet oordelen over de omgangsregeling. De internationale bevoegdheid is overgaan naar Griekenland. Deze rechtbanken zijn ten gronde bevoegd.

Kosten van de rechtspleging

Gelet op de aard van de zaak en de hoedanigheid van partijen worden de kosten van de rechtspleging gedeeld en worden geen rechtsplegingsvergoedingen toegekend.

4. Beslissing

De rechtbank beslist op tegenspraak en in eerste aanleg.

Wijst de vordering af als onontvankelijk.

Veroordeelt elk van de partijen tot de helft van de kosten en uitgaven voor de rechtspleging (met inbegrip van de bijdrage voor het Fonds), en zegt dat geen rechtsplegingsvergoedingen verschuldigd zijn.

Veroordeelt elk van de partijen tot betaling van de helft van het rolrecht, na uitnodiging hiertoe door de FOD Financiën:

- Vader : 82,50 euro
- Moeder : 82.50 euro

Vereffent de bijdrage voor het fonds, zoals geïnd zijnde.

Dit vonnis werd uitgesproken op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig in openbare zitting van de Kamer AF9, die samengesteld was uit:

, rechter
, griffier

, griffier

, rechter